

UNA MIRADA ROMÀNTICA A UNA CIUTAT D'EUROPA. VIENA

Albert Palacín i Artiga. CHNCB.

Aquestes vacances de Nadal vaig tenir la sort, junt amb els de casa, de visitar la bonica ciutat de Viena.

Per la seva situació privilegiada, com a cruïlla entre l'Europa de l'Est i de l'Oest, Viena ha estat considerada de sempre com el cor d'Europa. Lloc de contacte i d'espionatge fins a la caiguda del mur de Berlin, la recordem tots per la pel·lícula del «Tercer home» amb la Gran Sínia del Prater. I pel Danuvi, que no és blau (només als ulls dels enamorats) i passa pels afores de la ciutat, i pels valsos, i pels músics, com Strauss i Mozart, etc...

XX segles d'història han forjat la imatge de ciutat imperial, sobretot a partir del s. XVI, amb la fundació del Sacre Imperi Romano-Germànic, fins al segle passat, amb la gloriosa figura de l'emperador Francesc Josep I. A Viena hi trobem vestigis del pas dels romans, de l'art romànic, i principalment del gòtic, com a la catedral de St. Esteve, i del barroc, de tantes esglésies, palauets, parlaments, ajuntaments, etc... per tota la ciutat.

Però tota aquesta monumentalitat de la ciutat es troba ben distribuïda en mig de molts jardins i parcs, entre els

quals, els més famosos, són els del «Belvedere» i del «Shönbrunn».

La zona verda ocupada pels parcs dins la capital és de 1700 hectàries, la qual cosa fa que sigui aquesta ciutat, no en habitants, sinó en extensió, la més gran d'Europa. Dóna bo passejar-se per les àmplies avingudes totes envoltades de jardins i parcs. Fins i tot et sembla de vegades que no estiguis en una ciutat, al centre, sinó als voltants o perifèria.

En quasibé tots els parcs i jardins, a més de monuments dedicats a prohoms polítics i militars, n'hi ha de força dedicats a músics, a Mozart, el bicentenari del qual és ben palès a tota la ciutat, a Johan Strauss, a Johannes Brahams, etc... Música i flors s'uneixen en una simfonia espiritual que fa dolç el pas dels vianants, i plaent l'estada als residents de la ciutat.

Els petits animalons del seus parcs no s'espanten amb la presència humana, sinó que s'hi acosten, i esperen que els donis una mica de menjar. Fins i tot les fugisseres merles, com les mallerengues, es deixen apropar força perquè els puguis captar amb l'objectiu de

Monument de J. Strauss en un parc municipal.

Al bosquet de
Shönbrunn un
esquirol s'acosta
confiat

la màquina. Aquest fenomen ja l'havia observat a d'altres ciutats europees, però mai a casa nostra, malauradament.

La ciutat, a més de ser bonica, monumental i envoltada de jardins, és neta. La recollida de deixalles s'efectua amb contenidors especials. Fins a 7 classes de deixalles diferenciades es recullen en els contenidors. Les tapes de colors diferents, els dibuixos i les lletres avisen els usuaris sobre la classe de deixalles que cal dipositar-hi.

Una darrera observació. Quan ens apropàrem amb l'avió per aterrar, em va donar la sensació que tot el paisatge era net de torres d'alta tensió i de xarxes

aeroestàtiques. Un paisatge diferent, oi?.

Viena, una ciutat exemplar, que també deu tenir els seus defectes amagats, però que ens pot donar un exemple de netedat, ecologia, respecte als animals, reciclatge de residus, etc...

Allà hi vaig veure les mateixes casetes de recollida de roba per al 3er. món, com les que tenim a Montblanc. Ara aquí també recollim els vidres. Caldria que recollíssim els papers i plàstics. No tenim l'Opera, però hi ha l'escola de música. Tant de bo que a Montblanc comencéssim tots plegats l'escola del respecte, de l'estimació i defensa del nostre medi ambient. Per on hem de començar?...

Contenidors classificats segons deixalles (d'esquerra a dreta) vidre de color, vidre blanc, paper vell, deixalles orgàniques, llaunes de begudes, paper vell 2n, plàstics i metalls

